

tet 24-års-reglen som et kæmpe fremskridt for ligestillingen. Jeg er ikke enig med ham, jeg mener, som jeg har sagt tidligere i debatten, at man bruger et forkert middel til at bekæmpe tvangsægteskaber med, fordi man skyder med spredehagl og dermed rammer en hel masse mennesker, som ikke er ofre for tvangsægteskaber.

Vi har i dag fremsat et forslag, som er vores bud på, hvordan man på en anden måde kan bekæmpe tvungne ægteskaber. Jeg vil ikke gennemgå alle punkterne, men jeg vil dog tage et par af dem frem.

Vi foreslår bl.a., at vi ændrer straffeloven, så det fremgår klart, at det er strafbart at tvinge familiemedlemmer direkte eller indirekte til at indgå ægteskab.

Vi foreslår også, at kommunerne skal have en pligt til opsøgende arbejde og til at hjælpe de familier, hvor der er sager, der tyder på, at der er tvangsægteskaber.

Vi foreslår, at kommunerne skal have en pligt til at stille med rådgivning og med mægling, og vi foreslår, at der skal indføres en ret og en pligt til informeret samtykke fra den person, der ønsker familiesammenføring.

Vi foreslår desuden at sikre familiesammenførte ægtefæller, at de har ret til mindst 7 års underhold betalt af ægtefællen, hvis ægteskabet ophører inden varig opholdstilladelse opnås.

Dette er for os nogle af de midler, hvor man fokuserer på problemet og ikke skyder med spredehagl og rammer alle mulige andre eller, hvilket vi har en stærk mistanke om, bruger det her til simpelt hen at holde bestemte grupper af mennesker ude af landet.

Jeg vil godt understrege, at vi betragter det som et meget, meget alvorligt problem, men vi ønsker ikke at holde hånden for det ene øje og blot betragte det som et problem om særlig kønschauvinisme i miljøer, hvor der er mennesker med anden etnisk baggrund.

Derfor vil jeg godt fremhæve et eksempel, der er ret nyligt, og som i hvert tilfælde rystede mig, og som er et udtryk for negativ rollemodelvirkning fra danskere, der sidder højt i hierarkiet. Det var den sang, integrationsministeren skrev til en af regeringens festligheder på melodien til »Jeg plukker fløjsgræs«. Jeg vil godt citere vers tre:

»Og kan du ikke dig ret forsome/med livsledsagersken sur og grå,/så tag en udlænding som din kone,/en lille, villig, taknemmelig gås,/så tag til Malmø og skrot den gamle,/der siger

man velkommen til enhver,/og skulle glæden og lykken ramle,/så få en ny, det er ikke svært.«

Blot som en påmindelse om, at der er lang vej igen, før vi har fået gjort kål på kønschauvinismen og fået smidt den på historiens losseplads.

Kl. 13.10

Første næstformand (Svend Auken):

Vi går videre i ordførerrækken. Den næste er hr. Naser Khader.

Naser Khader (RV):

Jeg vil starte med at sige, at jeg er meget enig med fru Anne Grete Holmsgaard i forhold til integrationsministerens sang, den er ikke sjov.

Dernæst vil jeg takke Dansk Folkeparti for denne forespørgselsdebat, der har overskriften ligeværd, tolerance og rettigheder. Det er jo vigtigt, at vi har det både i forhold til køn, etnicitet, alder m.v.

Det næste, jeg vil gøre, i forhold til ligestilling generelt – om alle skal have lige muligheder – er at henvise til mine pointer fra den første forespørgselsdebat.

Og da denne anden forespørgselsdebat handler om mindretal, vil jeg knytte en kommentar til problemstillingen vedrørende kvinders rettigheder et sted i det danske rigsfællesskab, nemlig på Færøerne.

Ikke alle kvinder har mulighed for abort i det danske rigsfællesskab, og her tænker jeg på kvinderne på Færøerne. Den gældende abortlov på Færøerne svarer til den danske abortlov fra 1956. Dette betyder, at kvinder på Færøerne ikke har ret til abort, hvis de ønsker det, som de har det i Danmark, inden udløbet af 12. svangerskabsuge. Kvinder på Færøerne kan kun få lov til at få abort på særlige betingelser, herunder af nødvendige hensyn til kvindens liv eller helbred, hvis kvinden har været udsat for en sædelighedsforbrydelse, eller hvis barnet vurderes at ville pådrage sig visse sygdomme. Dette er ganske enkelt uacceptabelt.

På den anden side er dette et rigsansliggende, det vil sige, at den danske justitsminister er den øverste myndighed på området, og derfor er det faktisk et ligestillings- og sundhedsspørgsmål for Folketing og folketingsmedlemmer.

Da jeg for nogle måneder siden stillede den danske justitsminister et § 20-spørgsmål om emnet, afviste justitsministeren at give de færøske kvinder de rettigheder, som hovedparten af alle kvinder i Europa har, ifølge ministeren fordi abort er: et kulturbestemt og følsomt emne, og